

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.
Γράμματα και συνδρομαί — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ἕως μέρη — δέκα φράγκα καὶ ἄτ' ὀχρεῖ.

Ἐνατον κ' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεῖομεν στὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Τετάρτη τοῦ Μαΐου κ' εἰκοστή,
πανήγυρις Ἑλλάδος ἀγαστή.

Χίλια κ' ἑνῆκοντα τέσσαρα και δέκα,
τοὺς ἑχθροὺς, Πατρίδα, κτύπα και πέλεκυ.

Χίλια δύο και τρανός,
χαρ' Ἑπτάνησος σκιρτώσα

Εἰς τὴν Κέρκυρα και πάλι νέα τελετὴ μεγάλη.

Φ.— Μὴ νυστάξης, ἀφυπνίσου...
ἔνωσις τῆς Ἑπτανήσου,
μὲς στὴν Κέρκυρα και πάλι
μὴ πανήγυρις μεγάλη.

Παλιὸς κόσμος ἀνεστήθη,
και μεταρραίνει στήθη
φιλελεύθερη λαλιά.

Μὴ νυστάξης, ἀφυπνίσου,
ἔνωσις τῆς Ἑπτανήσου
κ' ἔορτὴ τοῦ Βασιλεῖα.

Ἐτοδὲ Κορφοδὸς κ' ὁ Κωνσταντῖνος
ἔορτάζει τὸνομά του,
κ' ὑμνήφοδὸς τοῦ Κορωναίου
γίνεται κ' αὐτὸς κ' ἔκεινος.

Ἐκεῖ πέρα συγκινήσεις
και τοῦ νοῦ και τῆς ψυχῆς,
ἐκεῖ πέρα κ' ἀναμνήσεις
μὴς μεγάλης ἐποχῆς.

Εἰς τὴν Κέρκυρα κ' ἐγὼ
μὲ συγκίνησι ριγῶ,
και τὰ γονάτα μου κλῖνω
σὲ προμάχους παλαιούς,
και τὸ κλέος μεγαλύνω
μὴς πάλης εὐκλεοῦς.

Μὲ τὴν ἑξαλλὸν μου φρένα
βλέπω χρόνια περασμένα,
βλέπω τρόπαια τρανά.

Πίκραις δὲν ἔσχον μεγάλαις,
κ' ἔξορταίς και κρημάλαις,
κ' ἀπερίγραπτα θεινά.

Πρέπει τοῦτα ν' ἀνυμνοῦνται,
κ' εὐκολα δὲν λησμονοῦνται
μέσα στῆς ζωῆς τοῦς σάλους
καὶ περασμένοι χρόνοι,
ποῦ μακρῶν ἀγώνων πόνοι
τοῦς ἀνέδειξαν μεγάλους.

Π.— Εἰς τὴν Κέρκυρα κ' ἐγὼ
σήμερα δοξολογῶ

μαχητάς ἀλησμονήτους,
ἤρωας ἀκαταβλήτους.

Μεγαλύνω ριζοσπάστας,
ποῦ τοὺς ὕμνησαν καιροί,
καὶ δὲν παύουν κραταροὶ
νὰ μαστίζου τοὺς δυνάστας.

Δὲν τοὺς κούρασαν πικρίαις
καὶ παθήματα μεγάλα,
δὲν τοὺς σκιάζουν ἐξορίαις,
κάτεργα, δεσμὰ, κρεμάλια.

Μάχονται κι' ἔδω κι' ἐκεῖ
πάντοτε καρτερικοί
κι' ὀλοένα θαρραλέοι.

Τὴν ψυχὴ των ἀκονίζουν,
καὶ δυνάστας ἀτενίζουν
δίχως νὰ ζητοῦν ἄλλῃ.

Ἐξορίσταν ἄκου βέγγους
μέσα σὲ σπηλαίς καὶ βράχους,
μὰ κι' Ἐλευθερίας φθόγγους,
ποῦ πληθαίνουν τοὺς προμάχους.

Ἡ φωνὴ τῆς στῆν ἀρχὴ φαίνεται μουμουρίσμα
κι' ἄπαλὸ κανούρισμα,
κι' ἔπειτα μὲ τὸν καιρὸ γίνεται βοὴ καὶ βρόντος
καὶ βροντὰ καὶ γῆ καὶ πόντος.

Ποῦ τοὺς Ρώμας, τοὺς Δομβάρδους,
ποῦ κατ' ὄνομα τοὺς Βάρδους
τῶν νησιῶν νὰ κελαδήσω;

Εἶναι σ' ὄλους μας γνωστοί,
κι' ἂν τοὺς φάλ' ὄνομασι
θ' ἀποκάμω, θ' ἀπαυδήσω.

Βλέπω νὰ διαβαίνουν μ' πρός μου
Παδοδάδες, Μομφεράτοι.
Θεοτόκηδες, Ζερβοί.

Ἡ συγκίνησις τοῦ κόσμου
καὶ τὸ βουρκωμένο μάτι
τῶν προμάχων ἀμοιρῆ.

Γ'

Φ. — Κι' ἦλθε μέρα φωτεινὴ,
τ' Ἀη-Κωνσταντίνου σχολῆν,
ποῦ τὸ γένος αὐγκινεὶ
κι' ἐνειρεῖται τὴν Πέλι.

Κι' ἦλθε ἔκστριας ἡμέρα,
κι' ἀπὸ δόξης οὐρανὸ
ἔπασε βροσιὰ στὸ χῶμα.

Κι' ἐκυματίσ' ἐκεῖ πέρα
κάποιο σύμβολο τρανὸ,
ποῦχει τοῦρανοῦ τὸ χῶμα.

Κι' ἐξυμνήθησαν Τιτάνες,
κι' ἔψαλαν μεγάλοι στήχοι
θρίαμβον αἰώνιον.

Κι' ἐτονίσθησαν παιδίες,
καὶ τοὺς ἤγους των ἀντήχει
τὸ γλαυκὸν Ἴόνιον.

Ὁ κόσμος γελᾷ,
ἐξηγεῖσονται μαράζια,
σὲ κάστρα ψηλὰ
σημαία γαλάζια.

Καὶ ἔνα κανόνα
γιὰ τούτῃ βροντοῦν,
πολύπαθα χρόνια
σ' ἐκεῖν' ἀπαντοῦν.

Στὸν ἴσκιό τῆς πνίγεται
δουλείας καυμῆς,
ἔμπροστὰ τῆς ἀνοίγεται
γενναίων βωμός.

Ἡ κόραις ἐνόνοται
σὲ μίνας φιλι,
μ' ἀφροδὸς στεφανόνοται
οἱ γύρω γιολοί.

Πετοῦν λιγεραῖς
κι' ἔπτα μ' ἕνα τόνο
χορεῖσιν μαζι.

Γιὰ τέτοιαις χαραῖς
ἀξίζει καὶ μόνο
κανένας νὰ ζῆ.

Δ'

Π. — Ὁ κόσμος ὁ ψυτῆς ἡμέρας μὲ πάθῃ,
τοῦ κόσμου τοῦ ψυτῆ σαθρὸ τὸ σκαφιδοί,
κυττάζεις στὸ ρόδο κρυμμένο τὰ γκάθι,
κυττάζεις στὸ ρόδο κρυμμένο τὸ φιδι.

Ἄλλ' ὄμως ἐγὼ
τῆς γῆς δὲν κυττάζω
τὰ τόσα θεινά.

Μὰ νίκαις σφρηγῶ,
κι' ἐνώσεις γιορτάζω
καὶ κλέη ξανά.

**Τοῦ Ταλακὰτ θεξίωσις μεγάλη' στὴν Ἑλλάδα,
ποῦ' πῆγε, καθὼς ξέρετε, νὰ κἀνῃ συμμαχία.**

Ὅρατα τὰ χρόνια,
ποῦ νίκης κανόνια
τριγύρω βροντοῦν.

Καὶ δάφναις στεφάνων
καὶ κρότοι παιάνων
τοὺς οἰστρους κεντοῦν.

Τὸν Μάη τὸν μῆνα
λευκὴ κορασιὰ
ἐφάνη μὲ φοῦλια.

Καὶ γίνοντ' ἐκτενα
τὰ δόλια νησιὰ
ἐπτάστερη πούλια.

Καὶ σήμερα φάλλει
χαρὰ περισσὴ
καθὲν ἄκρογιάλι,
καθένα νησι.

Κι' ἂν τρῶνε τὰ στήθεα
τῆς γῆς συμφοραῖς,
ἀξίζου ἀλήθεια
γιὰ τέτοιαις χαραῖς.

Καὶ σὺ, παλαῖ,
Φασουλῆ παραπίνα,

τὴν λύραν λαβέ,
τὴν ἐπτάχορον κτύπα.

Σὲ κόμων νησι
γεμάτος φωτῆ
πετῶ σὰν πρωτῆτερα.

Καὶ κάνε καὶ σὺ
τοῦ Μήδα ταυτιὰ
ν' ἀκούης καλλιτέρα.

Μὴ χρόνους καιμοῦ
ποσῶς ἐνθυμοῦ,
'στὴν Κέρκυρα γόριζε.

Καὶ πλήρεις ἐλπίδος
ἐνώσεις Πατρίδος
φαιδρὸς πανηγύριζε

Ε'

Φ. — Ὁ Βασιλεὺς 'στὴν Κέρκυρα γιορτάζει τὸνομά του,
γιορτάζει καὶ τὴν ἐνωσι τῆς Ἐπιτανήσου τώρα,
τρελλῆς χαρὰς ἀλλαγμίδος ἀνοῦεται σιμά του
καὶ καμαρόνου γέρω του παιδιὰ τροπαιοφόρα.

* Ἐχουν καμάρι περισσὸ
γιὰ τὸ σπαθὶ του τὸ χρυσὸ,
ποῦ δόξασε καιρεῖς.

Κι' Ένωσις νέα και παληά
 έν τούτω νέα, Βασιληά,
 φωνάζουν με χορούς.

Χάρι Θεού τ' βλόγησε και κάποια θεία χάρις,
 τ' ήπρε και τάκονις θείας Έβείας Άρης,
 τ' έβγαλαν μέσ' από μυρτιάς
 παληών τυραννοκτώνων,
 τ' ήρωσαν μέσ' στής φωτιάς
 τής άσβεσταις τών πόνων.

Τ' τραγουδήσανε τρανά
 σ'ε λαγκυδιές και σ'ε βουνά
 καιρών άρματωλήρια.

Και τ' άποαλώσανε καιμιοι
 και δάκρυα και σταναγμοι
 και σκλαβωμένα δίκυα.

Και τώρα, Ρήγγα, τ' φορείς
 και νικηφόρος προχωρείς,
 κι' άκούς τόν κόσμο να βοά: ζήτω σου, Κωνσταντίνε,
 σάν ήτ' δικό σου τ' οπαθί καλλίτερο δέν είναι.

Γιά τούτο σήμερα κυρταίς
 τής ράχαις δέν κυττάζεις,
 γιά τούτο σήμερα γιορταίς
 ένώσως γιορτάζεις.

Γιά τούτο κι' άπελεύθεροι κι' άυτοί που μένουν σκλάβοι
 πατούσ' στο πέραμα σου,
 κι' ό στρατιώτης στή σκηνή κι' ό ναύτης σ' το καράβι
 ζυπνά με τ' νόμα σου.

Γιά τούτο ήπρες του Λαού τ'ό δάφνινο κλαδί,
 γιά τούτο ήπρες του Στρατού Στραταρχικό ραβδί.

Έμπρός, μήν άπαυδάτε,
 με γλυκοτραγουδάτε
 νέας Πατρίδος ένωση, νέας Πατρίδος μέρη,
 που μόλις χθές άνάσταναν με' Άδευθηρίας άγέρι.

Ένωσις τής Έπτανήσου, με και νέας άλλης γής,
 όπου χθές προχθές άκόμια
 τ'ο κατάξερ'ο της χόμα
 μ' αίματ' ανθρωποθυσίας τ'ο ποτίζανε σφαγείς.

Σήμερα φαίδος ένόνω
 πόνους αδελφών κρυφός,
 και σκιρτώ και στεφανώνω
 ένωμένους αδελφούς.

Κι' άν άκόμη μένουν κι' άλλοι,
 που δέν σήκωσαν κεφάλι
 και δέν φάλλουν Έλιανά.

Και με τήν φυγή σ' το στόμα
 και με παθαμμένον χρομα
 πέρνουν κάμπους και βουνά.

Κι' άν άκόμη πλάσις θρήνου
 μένει γή μας λατρευτή,
 τ'άλογο του Κωνσταντίνου
 τ'ο σαλόνου και γι' αυτή.

Θήμας προπατόρων τίμα,
 κι' εύχου, Περικλέτο φιλε,
 έσα τ'όρανος άφαιλε
 να γανούν δικό μας κήμα,

και τήν δόξαν να προφθάσης μιάς Έλλάδος εξαιρετού,
 ένωμένης, άχωρίστου, και καθ' όλ' άδαιρέτου.

Π.— Είθε, γένοιτο, μακάρι,
 Φασουλή μου κοκκαλιάρη,
 και να πάρουν όλα τέλος...

Φ.— Είθε, γένοιτο, κι' άμην,
 'στους Κορφοδες κι' ό Βενιζέλος
 δίχως τόν Βενιαμίν.

ΣΤ'.

Φ.— 'Στους Κορφοδες πανηγυριώτης
 να κι' ό πρώτος έν τ'οις πρώτοις,
 που σ' τόν Πειραιά κατέθη με τόν γυιό του τόν Κυριάκο
 να ψηφίση κατά χρέος τόν δικό του φιλαράκο.

Που τώρα τρικυμία;
 ή τ'όση νηνεμία
 τών έκλογών τών νέων
 κάθε Ρωμηό πολίτη
 τόν σκάνει και τόν πλήττει,
 σάχλα και τών γονέων.

Αυτά τ'α καθεστ'ότα
 Ρωμηός δέν τ'α χωνεύει,
 κανένας έπως πρώτα
 νεκρός δέν ζωντανεύει.

Δέν' μπορεί καλπονοθεύσις ένας κι' άλλος να σκαρώση,
 Περικλέτο γυγγενή,
 και ψηφίξουν μόνον έσοι
 θεωρούνται ζωντανόι.

Οί Πρωθυπουργοί μονάχα πάνε τώρα μιά χαρά
 και ψηφίξουν μοναχοί των τ'οις δικούς των φανερά,
 κι' άπειλούν και βεβαιώνουν πώς θά πάρουν ποδάρι
 άν τήν έκλογή' δικός των υπόψηφις δέν πάρη.

Έκλογαίς, που δέν κυττάζεις έκλογείς ροπαλοφόρους,
 μήτε γίνεταί κανυγας,
 κι' έτσι μούρχεται να φέρω Γκέγκηδες και Μαλι σ'όρους
 σ'ε μαλλούσας έκλογάς.

Π.— Έτσι μούρχεται κι' έμένα να σ' άρχισω σ' το στηλιάρη,
 κι' έρσε ματσουκιάς καμτσόσις' μπρός και πίσω, χλωμο-
 [νιάρη.